

Celso

Sancho Ayala
aconsegueix
el triomf a Balaguer

Solsona
S'acorda el traçat
mixt de la futura
variant de Solsona

Comarca
Els "micropobles"
reclamen un
finançament mínim

**Frenen les
expropiacions
per la portada
d'aigües
de la Llosa**

**Un "Divendres"
molt solsoní**

**Més de 300 persones
a la processó de Lourdes**

**Records
de l'any 1959**

Divendres, 26 de febrer de 2010
Núm 660 - 250 €

6A EDICIÓ
FIRA DEL TRUMFO I LA TÒFONA
6 I 7 DE MARÇ DEL 2010
SOLSONA

www.trufesolsona.com

LA FIRA DEL TRUMFO I LA TÒFONA
Dies 6 i 7 de març del 2010

**APOSTA PER LA PROMOCIÓ D'AQUESTS PRODUCTES
TANT DE VENDA DIRECTA COM ELABORATS AL PLAT**

Amb tastets, degustacions i un maridatge amb vins de D.O., el Consell pretén situar la patata del Solsonès com a producte emblemàtic de la comarca.

Recull de records de l'any 1959 (V)

Antic carruatge pel trasllat de difunts al cementiri de Solsona (fotografia del Fons del Consell Comarcal. Fira de St. Isidre 1991 (ACS))

"Traspassa, de primer, el Portal del Pont. Senyes? Té un sol heràldic que no es pon. Puja per Sant Miquel. Plaça Major. Decanta't a l'esquerra sense por i enfront tens el carrer ja de Llobera amb la plaçola adjunta de Ribera. (Si t'abelleixen les miniatures, entera endús-te-la amb els seus jardins, que amb bona voluntat, si prou l'apures, ella i ells et cabran de la mà dins.)"

Benvolguts lectors del CELSONA, mossèn Rafel Escuder i Pinyol s'inspirà en carrers i places de la ciutat de Solsona per escriure el poema "El carrer de Llobera", del qual he escollit els versos que n'evocuen uns quants dels que més records guardo, i pels quals l'any 1959, que d'un quant temps ençà en revisco bocins en aquest setmanari, cada dos per

tres veia passar el carro de les escombraries i el de les carns, i de tant en tant el dels morts.

En tinc molt present que tocs de corneta anunciaven l'arribada del carro de les escombraries, i un bé de Déu de dones baixaven al carrer portant la galleda plena de les deixalles que hi serien llençades. Regalims de sang d'animals morts embru-

Ramon Casafont Vario i la seva néta dalt del cavall que l'irava dels tres carros que ell menava. Festa de St. Antoni Abat, començament de les anys seixanta del segle passat

Ajuntament de Solsona, a la segona planta es pot veure la reixa del baco de la presó dels presos no perillosos, anys c'inquanta del segle passat

taven el carro de les carns que els portava a les carnisseries. I un **respectuós silenci** advertia que persones endolades, i altres que les seguien en fila, anaven darrere del carro dels morts que havia recollit un difunt al seu domicili, el duia a la Catedral per a la celebració del funeral i, després, el traslladaria al cementiri per a ser enterrat.

Els tres carros eren menats pel **veí de Solsona Ramon Casafont Vantoldra**. Un home proper, senzill, discret, treballador i responsable que recordo com una bellíssima persona. Per la qual cosa el considero ben mereixedor de ser avui el protagonista d'un dels reculls de records que tot sovint desgrano al Celsona.

Recull que serà possible gràcies a un seguit de dades que molt amablement m'ha facilitat el seu fill Josep, al qual expresso el meu agraïment.

I dit tot això, viatjarem a la **Solsona de l'any 1894** que

devia sentir-se feliç per la recuperació del jutjat de primera instància i també per la prompta recuperació del bisbat (1895).

Felicitat que degué augmentar, però, a casa del matrimoni Casafont Vantoldra amb l'arribada al món del seu fill Ramon que, al cap d'uns anys, començaria a treballar en l'**ofici artesà de fabricació de ganivets**. L'activitat industrial més important llavors a Solsona, tot i que temps a venir, però, s'escauria que aquesta indústria arcaica basada en els veils oficis -no no renovar-se- poc a poc començaria a decaure i molts treballadors quedarien sense feina, i n'haurien de buscar una altra.

Al Ramon, algú li aconsellà que anés a l'Ajuntament de la ciutat a cercar-la, ja que buscaven un home **per ajudar a l'empleat municipal** a canviar les lloses malmeses dels carrers. Així ho féu, i l'**any 1928 hi començà a treballar** i no pararia de fer-ho fins l'any 1964, que es jubilaria a l'edat de 70 anys.

En aquells començaments del nou treball del Ramon,

Ramon Casafont Vantoldra fent de macer de l'Ajuntament, l'any 1956

l'Ajuntament no disposava de l'equipament necessari per poder prestar serveis a la ciutat. Així que van decidir encarregar a una empresa solsonina la construcció de **un carruatge per poder traslladar els difunts al cementiri; un carro -anomenat de les carns-** per poder transportar els animals que mataven a l'escorxadors fins a les cases i les carnisseries; i el **carro de les escombraries**, per tal que els solsonins poguessin tirar-hi les deixalles que es feien a casa. Aquest últim era un servei diari, sempre que es podia.

Les tres feines esmentades, i la cura de l'animal que tirava dels carros, les oferiren al Ramon, que així passà a ser **empleat de l'Ajuntament de Solsona**.

Una altra tasca que li encomanaren, també, fou la de **donar corda cada dia al rellotge del campanar de la ciutat, al carrer del Castell**.

Però no s'acabarien pas aquí les ocupacions del Ramon, no. També seria **macer de l'Ajuntament**, la qual cosa consistia en acompanyar l'alcalde i regidors sempre que sortien al carrer amb motiu d'algun acte oficial, com podia ser per la Festa Major, Corpus, etc. Diades, que, doncs, la Corporació anava acompanyada per tres macers, dos al davant del seguici i un al darrere, abillats amb vestits de gala i barrets com els que porten ara. Dels dos macers mencionats, el que anava al costat dret de la comitiva, just davant del secretari de la Corporació, era el macer major.

També, quan el pregoner anunciava per tot Solsona el decés i l'horari de les exèquies d'algun membre de la Corporació Municipal, o d'algun macer, ho feia acompanyat dels macers portant cadascun una aixxa encesa.

El Ramon Casafont Vantoldra i la seva família **visquen alguns anys en el mateix edifici de l'Ajuntament**, puix hi tenien el pis a la primera planta. De fet, a l'**actual despatx de l'alcalde encara es conserva l'aiguadera de pedra que ells feien servir**.

Com a cosa anecdòtica, esmentaré que per accedir a la **presó que hi havia a la segona planta de la casa del poble** de la ciutat de Solsona, s'havia de passar pel rebedor del pis on vivia el Ramon. És clar que, però, **els presos perillosos no els tancaven pas en aquesta presó**, sinó a la que hi havia als baixos de l'edifici.

El Ramon Casafont Vantoldra morí a la seva ciutat de **Solsona l'any 1982**, a l'edat de 88 anys, deixant anotat en

una libreta que **havia portat uns 1.500 difunts al cementiri**, sense comptar la canalleta.

En vida, però, solia explicar el **trasllat de difunts més curiós que havia fet mai**. Del qual us faré cinc cèntims després de recordar que, en aquells temps, era la família qui posava el mort a la caixa i la tancava abans que els empleats municipals l'anessin a recollir al seu domicili. I així fou com un dia el Ramon, i altres empleats municipals, en agafar la **caixa mortuòria s'estranyaren que pesés molt poc, talment com si estigués buida**. En comentar-ho a la família, però, aquesta digué que la persona morta era molt prima, per la qual cosa seguien els passos normals de qualsevol enterrament. Però, ves per on, quan en arribar al cementiri l'enterraments obrí la caixa, quedaren tots bocadats en veure que **realment estava buida**. De seguida ho comentaren al cap de dol i va resultar que **el difunt havia quedat a casa**.

I vet aquí el **record d'un solsoní de soca-rel** que passà hores donant volts per la ciutat nadiua, fent-hi un acurat servei al pas d'un cavall de pota ampla que tirava dels carros que menava. En degué conèixer prou bé l'orquestra amagada dels sorolls dels seus carrers, els colors, la calma antiga, els ciutadans i ciutadanes, a dies amb semblant alegre a dies amb semblant trist...

No cal dir, que la ciutat, i els ciutadans i ciutadanes que hi veíem passar el Ramon Casafont Vantoldra per carrers i places, hem canviat qui sap-lo. Però en **recordar el Ramon tots diem: era molt bona persona!!!** I aquest és, per a mi, el millor record que podem deixar els éssers humans.

Fins a una altra, Adéu-siau!